Informacja w Sprawach	Czytelnia Akt	Biuro Podawcze
Pn.- Pt. 8^{00}-16^{00}	Pn.- Pt. 8^{30} - 15^{30}	Pn.- Pt. 8^{00}-16^{00}
22 553 70 70	**System rezerwacji akt - bip.warszawa.wsa.gov.pl**	
Radom 48 368 99 08	Wydz. I, II, IV, VII - ul. Jana Kazimierza 10 tel. 22 553 78 21	
informacja@warszawa.wsa.gov.pl	Wydz. III - ul. Jasna 6 tel. 22 553 78 23	
	Wydz. V, VI - ul. Jana Pankiewicza 4 tel. 22 553 70 37	
	Wydz. VIII Radom - ul. J. Słowackiego 7 tel. 48 368 99 18	

NIP 525-228-33-65 | REGON 015608709 | Numer rachunku bankowego Sądu – **96 1010 1010 0078 1022 3100 0000**

E – TERMINARZ – wykaz posiedzeń Sądu oraz ich wyniki (bip.warszawa.wsa.gov.pl).

WSA w Warszaw
Lokalizacja: BIP 12:06:59
patrz „Czytelnia Akt"
Sygnatura
CN=WSA w Warszawie
C=Polska
O=Wojewódzki Sąd Adminis
/wsa_waw/SkrytkaESP
Public key:
RSA/4096 bits
ePUAP

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie
WYDZIAŁ II
ul. Jana Kazimierza 10
01-248 Warszawa

Dnia 10 stycznia 2026 r.

Sygn. akt II SAB/Wa 537/25

W odpowiedzi należy podać sygnaturę akt sądu

r. pr. Joanna Grzelińska - Darłak
Kancelaria Radcy Prawnego
Al. Marcina Kromera 51a
53-163 Wrocław

DORĘCZENIE ODPISU WYROKU

W wykonaniu zarządzenia z dnia 7 stycznia 2026 sekretariat Wydziału II Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego doręcza Pani jako Pełnomocnikowi skarżącego odpis wyroku nieprawomocnego wraz z uzasadnieniem z dnia 11 grudnia 2025 r. wydanego na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym.

Sygn. akt II SAB/Wa 537/25

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2025 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA	Joanna Kube
Sędzia WSA	Łukasz Krzycki (spr.)
Sędzia WSA	Arkadiusz Koziarski

po rozpoznaniu w trybie uproszczonym w dniu 11 grudnia 2025 r.
sprawy ze skargi Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska z siedzibą w Warszawie
na bezczynność Ministra Sprawiedliwości
w przedmiocie rozpoznania wniosku z dnia 4 kwietnia 2025 r. o udostępnienie informacji publicznej

1. **stwierdza, że Minister Sprawiedliwości dopuścił się bezczynności;**
2. **stwierdza, że bezczynność Ministra Sprawiedliwości nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa;**
3. **oddala skargę w pozostałym zakresie,**
4. **zasądza od Ministra Sprawiedliwości na rzecz Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska z siedzibą w Warszawie kwotę 580 zł (słownie: pięćset osiemdziesiąt złotych), tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

WOJEWÓDZKI SĄD ADMINISTRACYJNY W WARSZAWIE

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Uzasadnienie

Strona skarżąca, zwana dalej „Stowarzyszeniem", reprezentowana przez pełnomocnika – radcę prawnego, zarzuciła Ministrowi Sprawiedliwości, zwanemu dalej „organem", bezczynność przy rozpatrywaniu wniosku o udostępnienie informacji publicznej - sformułowanego w piśmie z 4 kwietnia 2025 r.

W skardze zarzucono organowi naruszenie:

- art. 61 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78 poz. 483 ze zm.) - poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nieudostępnienie Stowarzyszeniu wnioskowanej informacji - mimo braku podstaw do odmowy,
- art. 1 ust. 1, art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz.U. z 2022 r., poz. 902 ze zm.), zwanej dalej „ustawą o informacji", poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i nieudostępnienie Stowarzyszeniu wnioskowanej informacji - mimo braku podstaw do ich niezastosowania i odmowy udostępnienia wnioskowanych danych.

Wniesiono o:

- zobowiązanie organu do rozpoznania wniosku,
- stwierdzenie, że bezczynność organu miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa,
- wymierzenie organowi grzywny,
- zasądzenie na rzecz Stowarzyszenia zwrotu kosztów postępowania - w tym zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skargi wskazano m.in.:

- wniosek do organu dotyczył udostępnienia Stowarzyszeniu informacji, poprzez wskazanie:

„1. imion i nazwisk osób, wobec których użyty został system inwigilacyjny Pegasus od dnia zakupu systemu do dnia zakończenia licencji,

2. liczby użyć systemu inwigilacyjnego Pegasus w stosunku do każdej z inwigilowanych osób,

3. liczby użyć systemu inwigilacyjnego Pegasus ogółem,

4. łącznego koszt używania i zakupu systemu inwigilacyjnego Pegasus,

5. czy po wyborach parlamentarnych powstały wewnętrzne raporty, analizy lub inne dokumenty podsumowujące działania systemu Pegasus? Jeśli tak to komu zostały przekazane?

czy w stosunku do kogokolwiek zostały wyciągnięte konsekwencje w związku z używaniem systemu inwigilacyjnego Pegasus?",

- pismem z 25 kwietnia 2025 r. organ poinformował Stowarzyszenie, że opinia publiczna powinna poznać okoliczności zakupu systemu Pegasus, zwanego dalej „System"; z tego powodu 11 kwietnia 2025 r. zdecydował o opublikowaniu dokumentów, odtajnionych przez Centralne Biuro Antykorupcyjne; w związku natomiast z odrębnością funkcji oraz kompetencji Ministra Sprawiedliwości i Prokuratora Generalnego, pytania zawarte we wniosku wykraczają poza zakres właściwości Ministra Sprawiedliwości; zaproponowano, aby Stowarzyszenie skierowało wniosek do Prokuratury Krajowej; odesłania organu pozwalają uznać, że udzielił odpowiedzi na pkt 3 wniosku,
- w pozostałym zakresie, nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem organu,
- wnioskowana informacja dotyczy działania organu publicznego, odnosi się do wykorzystania środków publicznych (zakup i użycie Systemu finansowano m.in. z Funduszu Sprawiedliwości); użycie Systemu ma również bezpośredni wpływ na prawa i wolności obywateli - do prywatności, tajemnica komunikacji, wolność słowa; wnioskowana informacja spełnia więc wszelkie kryteria uznania za publiczną,
- nie można zaakceptować stanowiska organu zgodnie, z którym nie jest on podmiotem zobowiązanym do udostępnienia wnioskowanej informacji, skoro istnieje odrębnością funkcji oraz kompetencji Ministra Sprawiedliwości i Prokuratora Generalnego; zgodnie z aktualnym porządkiem prawnym, Minister Sprawiedliwości i Prokurator Generalny to ta sama osoba; od 1 marca 2016 r. - na mocy ustawy - funkcje Ministra Sprawiedliwości i Prokuratora Generalnego są połączone; oznacza to, że osoba powołana na Ministra Sprawiedliwości automatycznie pełni także funkcję Prokuratora Generalnego;

Minister - Prokurator Generalny ma bezpośredni wpływ na działania prokuratury; tym samym, nie do zaakceptowania jest przekierowanie Stowarzyszenia do Prokuratury Krajowej,

- w interesie publicznym jest wyjaśnienie sytuacji, związanej z wykorzystaniem Sytemu; prawo do informacji chroni również inne przywileje i wolności; wiedza, jak działa Państwo, działa również prewencyjnie; stosowanie oprogramowania szpiegowskiego, jak System - pozwalającego inwazyjnie ingerować w urządzenia elektroniczne - jest masową i głęboką ingerencją w prywatność; inwigilacja dziennikarzy, polityków opozycji czy aktywistów – co, jak wynika z doniesień medialnych, miało miejsce w przypadku Systemu - stanowi poważne zagrożenie dla pluralizmu debaty publicznej i wolności prasy; ujawnienie informacji o wykorzystaniu Systemu jest niezbędne, aby zapewnić przestrzeganie praw człowieka - gwarantowanych w Europejskiej Konwencji Praw Człowieka - w tym prawa do prywatności, wolności wyrażania opinii; jest to również kluczowe dla utrzymania demokratycznej kontroli nad władzą i zapewnienia odpowiedzialności za potencjalne nadużycia,
- organ - nie udostępniając Stowarzyszeniu informacji, w zakresie przez nie wnioskowanym - dopuścił się oczywistego naruszenia konstytucyjnego prawa do informacji; winno to skutkować uznaniem, że bezczynność miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie. W uzasadnieniu wskazano:

- wniosek z 4 kwietnia 2025 r. wpłynął do organu 7 kwietnia 2025 r.,
- organ przekazał odpowiedź na wniosek 24 kwietnia 2025 r.; wyjaśniono tam m.in., że informację o liczbie przypadków ogółem zastosowania kontroli operacyjnej przy użyciu Systemu (pkt 3 wniosku) podano w informacji rocznej - przedłożonej przez Prokuratora Generalnego Sejmowi RP i Senatowi RP (wskazano link publikacji w sieci Internet),
- informacje, związane z zakupem Systemu (pkt 4 wniosku) opublikowano z kolei - po ich odtajnieniu - 11 kwietnia 2025 r. (wskazano link publikacji w sieci Internet),

- co do pozostałej części wniosku wyjaśniono, że dotyczące konkretnych przypadków zastosowania kontroli operacyjnej informacje wykraczają poza zakres właściwości Ministra Sprawiedliwości,
- wniosek dotyczy sprawy, objętej śledztwem Prokuratury Krajowej; wszczęto je 18 marca 2024 r. i pozostaje w toku; obecnie prowadzi je Zespół Śledczy nr 3 w Prokuraturze Krajowej,
- jak podała Prokuratura Krajowa, - w celu ustalenia objętych śledztwem okoliczności - prokuratorzy uzyskali (w trybie niejawnym) z Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego i Policji informacje oraz dokumenty, dotyczące nabycia Systemu, jego funkcjonalności oraz wykorzystania - w ramach prowadzonych kontroli operacyjnych w poszczególnych sprawach,
- zgodnie z art. 4 ust. 3 ustawy o informacji, obowiązane do udostępniania informacji publicznej są podmioty, będące w ich posiadaniu; w niniejszej sprawie Minister Sprawiedliwości nie jest w posiadaniu informacji w rozumieniu tego przepisu,
- informacje, o które zwróciło się Stowarzyszenie, wchodzą w zakres prokuratorskiego śledztwa; w jego toku - co wynika z komunikatu Prokuratury Krajowej - badane są wszystkie okoliczności, dotyczące wykorzystywania Systemu; co więcej z komunikatu można wnioskować, że są to informacje o charakterze niejawnym,
- podmiotami, uprawnionymi do dostępu do informacji, zgromadzonych w aktach toczącego się postępowania przygotowawczego, są wyłącznie organy prokuratury; inne osoby mogą zwrócić się o taki dostęp w trybie i na zasadach określonych w art. 156 § 5 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (Dz.U. z 2025 r., poz. 46 ze zm.), zwanej dalej „K.p.k."; wedle tego aktu, zgodę na dostęp wyraża prokurator – jeżeli nie zachodzi potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania lub ochrony ważnego interesu państwa,
- do wspomnianych organów prokuratury należy Prokurator Generalny; jest on naczelnym organem prokuratury - przełożonym wszystkich prokuratorów; realizuje uprawnienia, wskazane w ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2024 r. poz. 390 ze zm.),

- jednym z uprawnień, a zarazem obowiązków Prokuratora Generalnego, jest – istotne, z punktu widzenia przedmiotu niniejszej sprawy - przedstawianie Sejmowi i Senatowi rocznej informacji, o łącznej liczbie osób, wobec których skierowano wniosek o zarządzenie kontroli i utrwalania rozmów lub wniosek o zarządzenie kontroli operacyjnej (zwanej dalej „Informacją") - ze wskazaniem liczby osób, co do których:
  1) sąd zarządził kontrolę i utrwalanie rozmów lub kontrolę operacyjną,
  2) sąd odmówił zarządzenia kontroli i utrwalania rozmów lub kontroli operacyjnej,
  3) wniosek o kontrolę operacyjną nie uzyskał zgody prokuratora
  - z wyszczególnieniem liczby osób w wymienionych kategoriach, co do których o kontrolę operacyjną wnioskował właściwy organ (tak art. 11 § 1 ustawy - Prawo o prokuraturze),
- obowiązek przedstawienia Informacji wynika z faktu, że dany organ skupia wiedzę o liczbie i rodzaju przeprowadzonych kontroli rozmów w postępowaniach karnych oraz liczbie i rodzaju przeprowadzonych kontroli operacyjnych; w każdym przypadku takich czynności są wymagane odpowiednio: wniosek do sądu lub wyjątkowo postanowienie prokuratora, albo jego zgoda na wniosek, kierowany do sądu przez inny organ,
- nie powinno budzić zatem wątpliwości, że w odpowiedzi na wniosek zawarto prawdziwą informację, że o żądane widomości, dotyczące przypadków stosowania kontroli operacyjnej, należy się zwrócić do Prokuratury Krajowej; zapewnia ona obsługę Prokuratora Generalnego i Prokuratora Krajowego; jest to tym bardziej uzasadnione, że w objętej wnioskiem sprawie Prokuratura prowadzi obecnie śledztwo, ukierunkowane m.in. na okoliczności, o które pytano,
- wprawdzie, co zauważa Stowarzyszenie, urząd Prokuratora Generalnego sprawuje Minister Sprawiedliwości; nie jest to równoznaczne z wykonywaniem przez ministra uprawnień prokuratorskich; kompetencje tych dwóch organów pozostają odrębne, łączy je wyłącznie piastująca te funkcje osoba (unia personalna); są to dwa odrębne organy państwa; obsługę Ministra Sprawiedliwości zapewnia Ministerstwo Sprawiedliwości; w urzędzie obsługującym ministra nie są przechowywane akta postępowań przygotowawczych - w tym zgromadzone przez Zespół Śledczy nr 3

w Prokuraturze Krajowej, o którym już wspomniano; dlatego, zgodnie z przepisami o zakresie jego działania, Minister Sprawiedliwości nie posiada informacji, o które zwrócił się Stowarzyszenie,

- co warte podkreślenia, adresatem wniosku o udostępnienie informacji publicznej jest organ władzy publicznej, nie zaś osoba-piastun tej funkcji (wedle art. 4 ust. 1 ustawy o informacji); fakt, że ta sama osoba sprawuje urząd Ministra Sprawiedliwości i Prokuratora Generalnego nie oznacza więc, że kompetencje tych organów się wzajemnie przenikają i scalają w jedno,
- zgodnie z ogólną zasadą prawa publicznego, organy administracji publicznej przestrzegają z urzędu swojej właściwości rzeczowej – tak art. 19 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (obecnie opubl. w Dz.U. z 2025 r., poz. 1691), zwanej dalej „K.p.a.";. właściwość rzeczową organu administracji publicznej ustala się według przepisów o zakresie jego działania (art. 20 Kodeksu),
- zasadą tę uwzględniono, gdy w niniejszej sprawie przystąpiono do rozpatrzenia wniosku; jako jego adresata wyraźnie wskazano: „*Ministerstwo Sprawiedliwości, Al. Ujazdowskie 11, 00-950 Warszawa*"; nie ulega zatem wątpliwości, że intencją Stowarzyszenia było skierowanie wniosku do Ministra Sprawiedliwości za pośrednictwem urzędu, który pracę tego ministra obsługuje,
- w ustawie o informacji nie przewidziano jednocześnie trybu przekazania wniosku - zgodnie z właściwością do innego organu; gdy zatem podmiot, do którego skierowano wniosek nie posiada - jak w niniejszej sprawie - wnioskowanej informacji (z uwagi na kompetencję innego organu) nie ma obowiązku (ani prawa) przekazania wniosku innemu organowi lub poszukiwania informacji dla wnioskodawcy; powinien natomiast zawiadomić o tym wnioskodawcę,
- organ nie stosował wskazanych w skardze norm prawnych; zidentyfikował bowiem negatywną przesłankę - uniemożliwiającą realizację wniosku; ocena charakteru żądanych informacji a także trybu ich udostępnienia (przy uwzględnieniu powołanego art. 156 § 5 K.p.k. w zw. z art. 1 ust. 2 ustawy o informacji) okazała się bezprzedmiotowa - wobec decydującego w niniejszej sprawie ustalenia, że organ nie posiada wnioskowanych informacji,

- stwierdzenie rażącego naruszenia prawa zastrzeżono dla najbardziej jaskrawych przypadków długotrwałej bierności organów; mając na uwadze stan faktyczny niniejszej sprawy sytuacja taka nie miała miejsca; wniosku nie pozostawiono bez odpowiedzi, lecz się do niego skrupulatnie ustosunkowano - zgodne z zakresem powierzonych organowi ustawowo kompetencji; Stowarzyszenie uzyskało dodatkowo informację, który organ jest właściwy do rozpatrzenia wniosku, a także bezpośrednie linki do publicznie dostępnych dokumentów, odnoszących się do wnioskowanych informacji; nie zlekceważono zatem uprawnienia do uzyskania informacji,
- organ w żadnym stopniu nie kwestionuje prawa Stowarzyszenia do wnioskowania o interesujące go informacje i nie odmówił do nich dostępu; jest jednak zobowiązany przede wszystkim do przestrzenia norm, regulujących zakres jego działania; z tego też powodu wskazał właściwego - biorąc pod uwagę obowiązujące przepisy - adresata wniosku,
- należy uwzględnić, że instytucje państwa (m.in. prokuratura, Najwyższa Izba Kontroli, sejmowa komisja śledcza) - w ramach powierzonych uprawnień - badają legalność wykorzystania Systemu; informacje o wynikach ich pracy są regularnie przekazywane opinii publicznej - w zakresie dopuszczalnym przez prawo.

Skargę rozpoznano w trybie uproszczonym, wobec treści art. 119 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2024 r., poz. 935 ze zm).

Sąd zważył, co następuje:

Bezczynność organu administracji publicznej – w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 8 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – ma miejsce, gdy w prawnie ustalonym terminie nie podejmuje on czynności w sprawie lub wprawdzie prowadził postępowanie, ale – mimo ustawowego obowiązku – nie kończy go wydaniem w terminie stosownego aktu lub nie podjął wymaganej czynności. Dla skuteczności skargi nie ma znaczenia, z jakich powodów nie podjęto określonego rozstrzygnięcia lub nie wykonano czynności - w szczególności, czy jest

to następstwem zawinionej lub nie- opieszałości organu w ich podjęciu lub dokonaniu (tak: T. Woś, H. Knysiak-Molczyk, M. Romańska, Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi Komentarz, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2005, str. 86).

Udostępnienie informacji publicznej na wniosek następuje bez zbędnej zwłoki nie później jednak niż w ciągu 14 dni. W terminie tym obowiązany do udzielenia informacji powiadamia wnioskodawcę o ewentualnym braku możliwości jej przekazania w danym czasie oraz wskazuje, kiedy ją udostępni – nie później jednak niż po dwu miesiącach od wpływu wniosku (art. 13 ust. 1 i 2 ustawy o informacji).

Odmowa udostępnienia informacji publicznej następuje natomiast w drodze decyzji (art. 16 ust. 1 ustawy o informacji). W judykaturze ukształtował się pogląd, że – gdy żądanie udostępnienia informacji nie dotyczy w istocie objętej pojęciem *publiczna*, bądź obowiązany podmiot nie dysponuje w ogóle żądaną informacją – powiadamia się o tym wnioskodawcę pismem (tak: wyrok NSA z 11 grudnia 2002 r., o sygn. II SA 2867/02, publ. Wokanda 2003/6/33). Spory w danym zakresie rozstrzyga zaś sąd administracyjny - w razie wniesienia skargi na bezczynność podmiotu, od którego żądano informacji.

W realiach rozpatrywanej sprawy nie budzi wątpliwości, że organ należy do obowiązanych udostępniać informacje publiczną (tak: art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy o informacji). Nie kwestionowano też, jakby wniosek takowej nie dotyczył. Nawet, gdy tak nie jest (co do całości lub części żądania) powinnością organu było powiadomienie o tym wnioskodawcy - z uwzględnieniem terminów, określonych w art. 13 ust. 1 i 2 ustawy o informacji.

Nie ulega także wątpliwości, że - wobec wpływu wniosku Stowarzyszenia do organu 7 kwietnia 2025 r. - udzielając nań odpowiedzi 24 kwietnia 2025 r. – tak: stanowisko w odpowiedzi na skargę, wedle zaś dokumentacji w aktach to 25 kwietnia 2025 r. (co jednak nie ma istotnego znaczenia w danych realiach) - uchybiono powinności udzielenia odpowiedzi w zakreślonym ustawą terminie. Wyekspirował on 21 kwietnia 2025 r. Przy rozpoznaniu wniosku organ pozostawał więc niewątpliwie w bezczynności.

Jednocześnie - na dzień wniesienia skargi, po uzyskaniu odpowiedzi organu z 25 kwietnia 2025 r. - Stowarzyszenie kwestionowało realizację ciążących na organie powinności. Obligowało to Sąd do rozpoznania sprawy, co do meritum -

wobec treści art. 132 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Mając na względzie zreferowane uprzednio stanowiska stron należy skonstatować, co następuje.

Po pierwsze mylnie organ zakwalifikował zagadnienia opisane w pkt 1 i 2 wniosku Stowarzyszenia, jako stanowiące materię żądań udostępnienia informacji publicznej. Wiadomości, dotyczące personaliów inwigilowanych przez służby publiczne osób i zakresu podejmowanych wobec nich działań nie stanowią przedmiotu informacji publicznej. Charakter takiej informacji ma wyłącznie ogólny zakres wykorzystania Systemu – np. w ramach wyjaśnienia sposobu wydatkowania środków publicznych – tak pkt 3 wniosku. Sposób prowadzenia sprawy, dotyczącej konkretnej osoby - w tym stosowania wobec niej środków technicznych, służących inwigilacji - jako nie pozostające w związku ze sprawami publicznymi, lecz dotyczące wyłącznie sytuacji indywidualnej poszczególnych osób wobec działania instytucji publicznych, nie stanowią natomiast przedmiotu informacji publicznej. Nie są bowiem istotne dla ogółu obywateli. Dotyczą zaś sytuacji indywidualnej jedynie niektórych osób. Nie wynika stąd wprawdzie brak możliwości upubliczniania informacji w danym zakresie, np. co do pewnych osób - gdy może być to istotne z perspektywy interesu publicznego. Prawo dostępu do takich wiadomości nie wynika jednak z przepisów, dotyczących udostępnienia informacji publicznej w trybie wniosków.

Nie informując o tym wnioskodawcy (Stowarzyszenia) - w istocie do dnia rozpoznania niniejszej sprawy - organ uchybił ogólnej powinności, wynikającej z ustawy o informacji. Wiadomość w tym względzie pozyska jednak Stowarzyszenie wobec treści niejszego uzasadnienia. Czyni to bezzasadnym zobowiązanie organu do prawidłowego rozpoznania wniosku w tej części. Uzasadnia wyłącznie konstatację o jego pozostawaniu w bezczynności.

Odnosząc się do pozostałej części wniosku Stowarzyszenia, należy stwierdzić, że zasadne są generalnie wywody skargi, gdzie zarzucono organowi błędne założenie, jakby nie był on właściwy do rozpoznania żądań z uwagi na ich skierowanie do Ministra Sprawiedliwości, gdy stosownymi informacjami może dysponować Prokurator Generalny, którego funkcję pełni ta sama osoba (tak art. 1 § 2 ustawy - Prawo o prokuraturze). Z art. 4 ust. 3 ustawy o informacji wyniki jednoznacznie, że obowiązanym do uzgodnienia informacji jest każdy pozostający w jej w posiadaniu podmiot. Skoro wniosek skierowano do Ministra Sprawiedliwości,

który wykonuje również zadania innego organu, dysponuje on wszelkimi informacjami, dostępnymi dlań z racji pełnienia drugiego urzędu. Odmienne wykładanie regulacji w zakresie dostępu do informacji, skutkowałoby tworzeniem zbędnych - a więc utrudniających realizację konstytucyjnego prawa - przeszkód w dostępie do informacji publicznej - tu potrzeba ponowienia wniosku inaczej adresowanego lecz do tej samej osoby, obsługiwanej jedynie przez drugi urząd (to Prokuratura Krajowa). Zagadnienie to nie pozostaje natomiast w związku z ewentualną powinnością przekazania wniosku wedle właściwości - w myśl odnośnych reguł K.p.a., które w sprawie o udostepnienie informacji publicznej w istocie nie znajdują zastosowania. Trafnie przy tym zauważa organ, że – jeżeli żądane informację są dostępne wyłącznie, jako gromadzone w ramach prowadzonych postępowań karnych - dostęp do nich jest możliwe wyłącznie w trybie reguł, przewidziany w K.p.k. Nie dotyczy to jednak przypadków, gdy stosowne informacje pozostają w dyspozycji organu wobec zamieszczenia ich w innych dokumentach - nie stanowiących akt postępowania karnego.

Odnosząc powyższe rozważania do realiów rozpoznawanej sprawy należy jednak wskazać, że - pomimo sformułowania przez organ mylnego poglądu, jakoby nie był właściwy w sprawie wobec konkretnego wniosku - nie miało to istotnego wpływu na jej wynik.

Co do pkt 3 wniosku udzielono - co bezsporne - odpowiedzi, przez skazanie strony internetowej, gdzie zamieszczono stosowne informacje. Wobec pkt 4 organ - na etapie udzielenia odpowiedzi na skargę – wskazał, gdzie znajdują się informacje o kosztach zakupu Systemu oraz wyjaśnił, że kwestie ustaleń, co do okoliczności jego użycia - w tym kosztów eksploatacji - są aktualnie przedmiotem stosownych ustaleń - w ramach czynności dochodzeniowych. Wynika stąd, że organ nie ma dotąd konkretnej informacji, którą mógłby traktować jako własną. Z kolei Stowarzyszenie, reprezentowane zresztą przez profesjonalnego pełnomocnika, nie zakwestionowało w toku postępowania przed Sądem, aby stosowna – sformułowana w odpowiedzi na skargę - informacja w danym zakresie nie była zadowalająca - wobec wynikających z wniosku oczekiwań.

Z kolei - odnosząc się do pkt 5 wniosku, gdzie zawarto dwa pytania (wedle skargi oznaczone jako 5 i 6) - organ udzielił informacji, jakie czynności czy działania są aktualnie prowadzone. Z brzmienia jego stanowiska (w odpowiedzi na wniosek oraz na skargę), wynika jednoznacznie (choć nie wyrażono tego

expressis verbis), że organ nie dysponuje informacjami - w zakresie objętym pytaniami - wykraczającymi poza dotąd przekazane. W danym zakresie więc – jak i co do pkt 3 - wniosek w istocie ostatecznie zrealizowano. Co do pkt 4 informacje udostępniono dopiero na etapie udzielenia odpowiedzi na skargę – także z przekroczeniem przewidzianego ustawą terminu.

W takich realiach bezzasadne było zobowiązanie organu do rozpoznania wniosku - wedle żądania skargi. Sąd poprzestał więc na wskazaniu, że organ pozostawał w bezczynności.

Bezczynność ta nie miała jednak charakteru intencjonalnego. Uchybienie ustawowemu terminowi nie było znaczne, zaś organ udostępnił w pewnym zakresie informację przed wniesieniem skargi, pomimo prezentowania błędnego poglądu, jakoby nie był właściwy w danej kwestii. W pozostałej części posiadane przez organ informacje udostępniono na etapie udzielenie odpowiedzi na skargę. Dodatkowo zaś organ mylnie przyjął, jakoby żądanie dotyczyło w całości udostępnienie informacji publicznej (także w pkt 1 i 2). Okoliczności te, jakkolwiek nie uwalniają z zarzutu bezczynności, mają jednak znaczenie w kontekście oceny jej zakresu. Uzasadnia przyjęcie, że nie ma ona charakteru rażącego naruszenia prawa. Czyni to także bezzasadnym wniosek o wymierzenie organowi grzywny.

Z powyższych względów, na podstawie art. 149 § 1 pkt 3 i § 1a oraz art. 151 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, orzeczono jak w pkt 1-3 sentencji wyroku. O zwrocie kosztów postępowania rozstrzygnięto w pkt 4, w myśl art. 200 w zw. z art. 205 § 2 powyższej ustawy oraz § 14 ust. 1 pkt 1 lit. c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265). Do kosztów zaliczono wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 480 zł i wpis sądowy od skargi – 100 zł.

Na oryginale właściwe podpisy